

[Holger Eriksen.]

ser saa sort ud, som mange paastaar og maaske ogsaa frygter.

Som et af de store Lyspunkter i denne Samling ser jeg Gennemførelsen af Valgloven eller rettere sagt Gennemførelsen af en Valglov, der giver Sikkerhed for, at hvert Parti faa det Antal Mandater, det har Krav paa i Forhold til sine Stemmer. Er man Demokrat, maa man indrømme, at hver Vælger, uden Hensyn til økonomiske Forhold, Uddannelse eller Bosted, skal have lige Indflydelse paa, hvorledes Landet regeres, og saa er det ikke nok, at man knæsetter den lige og almindelige Valgret i Forfatningen, saa maa man ogsaa sørge for, at man ikke har en Valglov, der forfusker den lige og almindelige Valgrets Princip.

I øvrigt er det glædeligt, at Bekendelsen til de demokratiske Ideer aldrig har været saa udpræget, som den er i Øjeblikket. Der er blevet et dybt Skel mellem dem, der bekender sig til Demokratiet, og dem, der bekender sig til Diktaturet. Begivenhederne i Tjekkoslovakiet har i høj Grad bidraget dertil, samtidig med at de har skyllet bort den demokratiske Camouflage, som Kommunerne hidtil har hyllet sig i. Der har ganske vist været Valg i Tjekkoslovakiet, men det var kun for Regeringstilhængere! Der blev fra kommunistisk Side forleden her i Salen givet den Oplysning, at Oppositionen ikke deltog, fordi dens Kandidater ikke har kunnet samle de 1 000 Underskrifter, som hver Kandidat skal møde med. Her i Danmark forlanger man 25 Stillere, og der er ingen Risiko forbundet med at være Stiller. Vi har ikke noget, der hedder politisk Forfølgelse. Men i Tjekkoslovakiet skal man altid have 1 000 Stillere, og Gud naade de arme, der vover at give Tilslutning. Det fremgaar alene deraf, at de med Regeringens Billigelse paa Forhaand er blevet udnævnt til Sabotører, Fjender af Retfærdighed og meget mere, og er ude af Stand til at paavirke den offentlige Mening, fordi baade Radio og Presse er ensrettet. Man har ikke blot hindret Oppositionen i at opstille Kandidater, men har ogsaa i vidt Omfang hindret den i at stemme, idet den hemmelige Valgret har været sat ud af Spillet. Det er fastslaaet, at Vælgerne har Ret til aabenlyst at demonstrere, at de ikke stemmer blankt, ja, der er indirekte sket Opfordring til dem om, at de foretog en saadan Demonstration, det vil sige, at de, der benyttede sig af den hemmelige Valgret, paadrog sig Mistanke om at være en af de foragtelige Sabotører, og det har naturligvis gjort sin Virkning.

Jeg var en Gang paa et Møde ude for,

at en Kommunist protesterede imod Paastanden om, at der havde været øvet Valgtryk i Jugoslavien. Han havde selv overværet Valget og kunde fortælle, at der var to Stemmeurner. I den ene lagde man sin Stemmeseddel, hvis man stemte Ja, i den anden, hvis man stemte Nej. Man havde Lov til at lægge Stemmesedlen i hvilken af Kasserne, man ønskede, men, føjede vedkommende glædestraalende til, „saa stor var Begejstringen, at næsten alle kun gik hen til Urnen med Ja-Stemmer!“ Og det var jo netop Sagen! De vidste, hvad der kunde ske dem, hvis de ikke gjorde det. Systemet er nøjagtigt lige saa godt som det, vi i gamle Dage havde her i Landet, da Godsejeren mødte op og kontrollerede, at hans Arbejdere stemte, som han ønskede det. Det betyder simpelt hen, at Valgretten er afskaffet, og at Diktaturet er traadt i Stedet, og det er det, som de danske Kommuniste er saa begejstrede for. Dermed er der ikke mere nogen Tvivl om dette Partis Indstilling over for Demokratiet. Den er 100 Procent imod.

Den internationale Situation er spændt; selv om der ikke mere kæmpes i Europa, er der dog ikke kommet Fred, og det vil maaske være længe, inden den kommer. Der er noget uhyre deprimerende deri, særlig for et lille Land, der udenrigspolitisk ikke har noget andet Maal end at leve i Fred og Forstaaelse med sine Naboer. Men selvfølgelig er vi nødt til at tage Konsekvenserne deraf. Særlig maa det give sig Udslag i, at vi søger at gøre Samvirket mellem de nordiske Lande saa inderligt som muligt, og jeg takker Regeringen, fordi den har sat alle Kræfter ind paa at fremme Tilknytningen mellem disse Lande. Det, der skiller disse Brødre nationer, er jo egentlig saa uhyre lidt. Ikke engang Sprogene danner nogen Hindring, men heller ikke de Vilkaar, de vil have under et eventuelt Opgør mellem de store Lande. Jo nærmere de kommer hinanden, jo stærkere det i Fællesskab præciseres, at det, de ønsker, er Fred og Frihed, des stærkere vil de ogsaa staa internationalt. Men deraf følger ogsaa, at der ikke maa være Tvivl om, at vi ønsker at værgе vor Selvstændighed, vor Frihed og vort Demokrati.

Der er i een Henseende stor Forskel paa Tiden efter forrige og sidste Verdenskrig. Efter den forrige troede de fleste paa, at Folkenes Forbund skulde udvikle sig til en Institution, der kunde hindre nye Krige. Ikke blot herhjemme, men overalt talte man om Afrustning og om den Betydning, en saadan kunde faa. Haabet blev be-